

Forslag, som omhandler Enighedskamre. Med Hensyn til denne Institution staa vi jo paa aldeles bar Bund. Det er et Forsøg, der skal gøres, et Forsøg, af hvilket vi kunne haabe det bedste. Det er for mig for saa vidt tiltalende, at Enighedskamrene skulle vokse ud af Arbejdsretterne. Men det er jo ikke nok, at Loven bestemmer dette. Man maa haabe og ønske, at det maa gaa saaledes, at Arbejdsretterne komme til at træde i Virksomhed og saa Tid til at vinde Tillid i de Kredse, i hvilke de skulle virke, inden der bliver kaldt paa Enighedskamrene. Man maa i høj Grad ønske, at det ikke gaar saaledes, at der bliver kaldt paa Enighedskamrene, inden Arbejdsretterne endnu have været i snderlig Virksomhed, thi saa frygter jeg meget for, at Forsøget her ikke vil lykkes. Netop ogsaa, fordi det maa stemples nærmest som et Forsøg, gælder det i høj Grad om at holde Enighedskamrene inden for et bestemt Omraade, og i saa Henseende har jo allerede Forslaget taget væsentlige Hensyn. Naanlig kan jeg ogsaa i den Henseende i høj Grad anerkende den Vndring, der er foreslaaet under Nr. 23, hvorefter Enighedskamrenes Ret til at beskæftige sig med Forholdet mellem den enkelte Arbejdsgiver og hans Arbejdere er stærkt begrænset, og denne Vndring skal jeg meget anbefale. Der er ligeledes en anden Bestemmelse i § 14, som jeg skal tillade mig at fremhæve, uagtet der ikke er stillet nogen Vndring til den, og som jeg gerne vil henlede Udvalgets Opmærksomhed paa inden tredje Behandling. Det er andet Stykkes sidste Punktum: „Ligeledes bør Formanden, hvis ingen af Parterne paakalder Arbejdsretten som Enighedskammer, søge at formaa dem til at gøre det“. Jeg tror, at man her er gaaet uden for den rette Grænse for Enighedskamrets Virksomhed. Det maa nemlig erkendes, at Enighedskamret begynder at virke, ikke naar Kamret er sat, men allerede naar Formanden for Arbejdsretten træder i Virksomhed som Formand i Enighedskamret. Allerede denne Handling, som der her er Spørgsmaal om, nemlig at Formanden paa egen Haand henvender sig til de stridende Parter for at søge at formaa dem til at paakalde Enighedskamret, er en Handling, der bærer en betydelig Virkning i sig. Det er ogsaa erkendt af den ærede Forslagsstiller ved hans Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling, hvor han netop lagde megen Vægt paa denne Egenstaaelse ved Enighedskamret, at det, naar det blev paakaldt af den ene Part, men den anden Part ikke vilde træde til, allerede derved fik en betydelig Virkning paa den offentlige Mening. Det er fuldstændig

riktigt, saaledes vil det gaa. Den offentlige Mening vil tage Parti for den Del af Parterne, som har paakaldt Enighedskamret, og stille sig imod dem, som ikke ville undergive sig Enighedskamrets Voldgift. Om det er rigtigt, er et andet Spørgsmaal. Jeg tror, at den offentlige Mening her meget ofte vil fejle, naar den saaledes vil slutte ud fra det Faktum, at den ene af Parterne holder sig tilbage over for Enighedskamret. Der kan være gode Grunde herfor, Grunde, som aldeles ikke tyde paa Mangel paa Vilje til at forliges med Modparten — naanlig kan der være den Grund, at man mener, at Tiden endnu ikke er kommen til at lade Sagen gaa til Enighedskamret. Men at den offentlige Mening vil stille sig saaledes, som jeg har anført er sikkert nok. Akkurat det samme vil imidlertid gælde, naar Formanden træder op og vil søge at formaa Parterne til at paakalde Enighedskamret. Han er da nødt til at henvende sig enten til den ene eller den anden af Parterne først, hvis han da ikke vil gøre det rent formelle Skridt at sende dem en samtidig skriftlig Opfordring, hvilket jo ikke betyder det mindste. Han maa altsaa vælge enten den ene eller den anden af Parterne, til hvilken han først vil gaa, og derved har han sat enten denne Part, hvis han ikke er villig til at henvende sig til Enighedskamret, eller i modsat Fald den anden Part, under et moralsk Tryk. Som sagt, her er man kommen uden for Grænsen af den rene Frivillighed, som ligger til Grund for Benyttelsen af Enighedskamre, og jeg skalde henstille til det ærede Udvalg at tage det under Overvejelse til 3dje Behandling, idet jeg for min Part vilde være tilfreds, naar Formanden ikke fik en ubetinget Pligt til at stride ind straks, men det derimod blev gjort ham til Pligt, at stride ind, naar han fandt, at Tidspunktet var heldigt. Jeg vilde være tilfreds, hvis denne Bestemmelse kom til at lyde saaledes: „Hvis ingen af Parterne paakalder Arbejdsretten som Enighedskammer, bør Formanden søge at formaa dem til at gøre det, naar han finder en saadan Henvendelse tjenlig for Sagen,“ eller noget lignende.

Jeg skal efter disse mere almindelige Bemærkninger vende mig til de enkelte Vndringsforslag, og jeg skal da begynde med Vndringsforslaget under Nr. 22. Man er vistnok gaaet ud fra, at naar det i Forslaget hedder, at Parterne udnævne delegerede, saa ligger det i Udtrykket „delegerede“, at disse Mænd, der skulle optræde paa Parternes Vegne, vælges af Parternes egen Årds. Det ligger imidlertid ikke i selve Ordet, men vi kunne vistnok være enige om,